

Saka, král bohů
se rozhodl krále vyzkoušet.
Když král přijel
na svém slonovi,
spílal ruce a zvolal:
spílal ruce a zvolal:
„Velký králi!
Není na celém světě místo
které by neslyšelo
o vašich dobrých skutcích.
Jak vidíte, jsem slepý.
Vy máte dvě oči,
přišel jsem vás z daleka
požádat, abyste
mi dal jedno vaše oko.“
Král odvětil takto:
„Požádal jsi mě jen
o jedno oko, bráhmane,
dám ti obě!“
Když se král vrátil
s bráhmanem
zpět do paláce
celým městem se
šířila zpráva,
že král chce dát
své oči slepému bráhmanovi.
Královna,
vrchní velitel armády,
ministři a dvořané
prosili krále,
aby nedával své oči.
Říkali: „Měl byste dát
peníze, perly, korály,
drahé kameny, zlato,
cokoli
z královské klenotnice,
ale nedávejte své oči.
Prosíme vás,
abyste se nepřipravoval
o své oči, veličenstvo,
protože my vás potřebujeme,
protože byste měl
být v pořádku a silný
pro vaše věrné lidi.“
Král ale řekl:
„Přisahal jsem, že dám
vše o co budu požádán.
Kdybych porušil svůj slib,
byl by to ten největší hřích.
Má duše by byla v nebezpečí

a já bych klesl
do království Yama,
což znamená dolní svět.
Kdyby mě nepožádal,
nedal bych nic.
Bráhman ale žádá
moje oči a já musím
dodržet svůj slib.“
Dvořané se zeptali:
„Co očekáváte odplatou
za váš dar, vaše oči,
vaše veličenstvo?
Jaký je motiv vašich činů?
Je to odměna, život, krása,
radost nebo moc?
Proč se musí velký král
Sivi vzdát očí,
kvůli světu?“
Král řekl:
„Za to, že dám své oči
neočekávám slávu, bohatství,
království ani hodně synů.
Hodí se to na svatého muže.
Má duše je naplněna radostí
při pomyslení, že to udělám.“
Král se obrátil na svého
chirurga a řekl:
„Jsi můj přítel
a kamarád Sivako.
Udělej, co ti říkám.
Vyndej mé oči
svýma šikovnými rukama
a dej je
slepému bráhmanovi.“
„Pořádně to promyslete,
můj Pane.
Dát oči není maličkost“,
řekl chirurg králi.
„Promyslel jsem si to dobře,
Sivako!
Nezdržuj a nemluv tolik
v mé přítomnosti.
Abys vyndal moje oči,
to je rozkaz.“
Chirurg váhal,
nakonec ale udělal,
co mu bylo řečeno
a vyjmul králi oči.
Bolest byla veliká
a celý dvůr padl

králi k nohám,
plakali a naříkali.
„Běda, můj pane,
co jste udělal?
Obětoval jste své oči.“
Král v tichosti přetrpěl
bolest a nic neřekl.
Po chvíli lákal bráhmana,
aby šel blíž, „tady,
vezmi si mé oči bráhmane
a dej si je
do svých očních důlků.
Oči neomezené znalosti
jsou tisíckrát vzácnější,
než tyto lidské oči.
To je důvod mého činu!“
Bráhman si umístil
královny oči do očního důlku
a opustil palác.
Když byl za branami paláce
pokračoval ve svém chování
a vrátil se do světa bohů.
Když byl teď král slepý,
zůstával v paláci,
nemohl se volně pohybovat.
Po několika dnech
si pomyslel,
„jak může slepý muž
vládnout království?
Předám moji moc
svým ministrům
a půjdu do mého parku
a budu žít asketicky.“
Svolal tedy své ministry
a řekl jim,
co hodlá udělat:
„Vezmu si s sebou jen
jednoho člověka.
Ten mi bude sloužit
a vést mé kroky.“
Poslal pro svůj kočár,
ale dvořané
nedovolili králi
nasednout do kočáru.
Vzali zlatá nosítka
a nesli krále do toho parku.
Když viděli, že je král
v bezpečí,
nechali ho tam s jedním
pomocníkem

a vrátili se do paláce.
Saka, Král Bohů,
si sedl na svůj trůn v Nebi
a viděl, že král medituje
v parku.
Pomyslel si,
„Poskytnu králi dobrodiní
a vrátím mu oči!“
Sešel tedy dolů na Zem
ve své podobě a postavil se
před slepého krále.
Když slyšel král
cizí kroky,
křičel: „Kdo jste?
A co mi chcete?“
„Jsem Saka, Král Bohů.
A přišel jsem vás
navštívit z Nebe!
Chtěl bych vám prokázat
dobrodiní, královský mudrci.
Pojmenujte to jak chcete!“
„Ó Sako! Opustil jsem
nesčetné bohatství,
moc i poklady.
Chci zemřít, nic jiného,
jsem slepý.“
„Králi Sivi,
žádáš smrt,
protože jsi slepý
nebo protože si přeješ smrt?“
„Protože jsem slepý,
můj Pane.“
„Králi Sivi,
daroval jste svůj dar
a myslel na budoucnost,
byl jste požádán
o jedno oko,
přesto jste se vzdal obou.
Řekněte mi pravdu,
proč jste to udělal,
jen pak vám budou oči
obnoveny.“
„Chcete-li mi vrátit
mé oči Sako,
nechť jsou mi obnoveny
jako důsledek mého daru.“
„I když jsem Saka,
Král Bohů,
nemohu dát oči
nikomu jinému.

Ale protože jste daroval
největší dar,
z žádného jiného důvodu,
budou vám oči obnoveny!“
Král radostně řekl:
„Kdokoli ke mně přijde
a požádá mě o dar,
bez otázek mu ho dám.
Říkám li pravdu,
nechť se mé oči objeví!“
Když pronesl tato slova,
jedno oko se objevilo
v jeho prázdné oční jamce.
Král pokračoval,
„Bráhman mě přišel navštívit
a prosil mě o oko,
dal jsem mu obě.
Tento můj čin
mě zaplavil
velkou radostí a potěšením!
Říkám-li pravdu,
nechť se objeví
i mé druhé oko!“
Okamžitě se obnovilo
i jeho druhé oko
a těm očím se říkalo
oči absolutní
a naprosté pravdy.
Saka vyvolal
svoji nadpřirozenou sílu
a celý královský dvůr
se sešel v parku.
Řekl králi:
„Králi Sivi, když jsem se
dozvěděl o tvém nejvyšším
činu sebeobětování,
dávám vám nyní
pár nebeských očí.
Budete schopni vidět
přes skály a hradby,
přes hory a údolí.
Tisíc mil.
Budete vidět na obě oči.“
Saka se pak
s králem rozloučil
a vrátil se do Nebe.
Obklopen svými dvořany,
vrátil se král do města.
Za velké slávy
a obřadu

celý jeho palác
pojmenovali Kandaka
či paví oko.
Zpráva, že král
získal své oči zpátky
se rozšířila po království Sivi
a lidé ho chodili navštívit,
přinášeli mu
v rukách dary.
U vstupní brány
byl postaven pavilon
a král se usadil
na svůj královský trůn
pod státní slunečník.
Bubeníci vyrazili
do města, aby svolali
všechny lidi
a pak se před velkým králem
sešlo velké
shromáždění a král
ke svým lidem promluvil:
„Ó lide ze Sivi!
Když jste teď spatřili
tyto nebeské oči,
nikdy nesnězte jídlo,
aniž byste něco darovali.
Nikdy nesnězte jídlo,
aniž byste nemysleli
na hladové lidi.
Pokud by někoho z vás
někdo o něco požádal,
a vy byste odmítli, i kdyby to
byl váš nejdražší majetek?
Tyto moje oči,
jsou dar od Boha.
Vidí skrz skály a hradby,
přes hory a údolí
tisíc mil všemi směry.
Daroval jsem oči smrtelníka
a na oplátku jsem
dostal nebeské oči.
Vězte, mí lidé,
vždy se s ostatními podělte
o vaše štěstí!
Konejte druhým dobro
a půjdete do Nebe.“
O svaté dny
a každých čtrnáct dnů
kázal takto král Sivi
svým lidem,

aby je povzbudil
žít ctnostný život.
Jeho lidé dávali almužny,
konali dobré skutky
a nakonec šli do Nebe
žít věčný život mezi
nebeské bytosti.
Konec.
To byla
jedna z reinkarnací
Šákjamuni Buddha
z předchozích životů.
Prostřednictvím velkého
množství ctnostných činů
a soucitných činů
ukázal cítícím bytostem,
kteří jsou s ním spojeni
zvyk Boha,
zvyk svatých,
že vždy musíme upřednostnit
že vždy musíme upřednostnit
ostatní před námi.
Pak na oplátku,
aniž bychom žádali
budeme obdařeni
mnohokrát více.
Je to jeden a jediný způsob,
jak získat bohatší život
a větší hojnost
v duchovní znalosti.
Většina lidí ale nezná
toto jednoduché tajemství
a stále se snaží získat vše
pro sebe, takže nakonec
vše ztratí.
V Bibli Ježíš
také říká,
že kdo se vzdá života,
získá ho.
To znamená,
cokoli je nám drahé,
čemukoli říkáme naše
nebo moje, dokonce život
samotný nám bude odebrán,
nepoznáme-li
život věčný.
Nevzdáme-li se
přechodných věcí
a přechodného těla,
čemuž říkáme život,

nikdy nezískáme
vyšší znalost
a život věčný.
Proto nás učí mnoho
příběhů v Bibli
a buddhistických písmech,
mudrci dávných dob
hodně, hodně lekcí.
Bohužel ale,
většina lidí ve světě
si ty příběhy jen přečte
pro zábavu, ale ne aby
vedli v nich přítomnou
moudrost do praxe.
Doufejme tedy, že se jako
praktikující moudrost
naučíme,
co nám chtěli mudrcové
sdělit
prostřednictvím jejich
učení, které za sebou
zanechali.
Jinak je jedno
kolik chrámů postavíme
a kolik sůter nebo Bibli
se naučíme z paměti,
nepřinese nám to nic
v tomto životě
a ani po tomto životě!
Bůh pomáhá lidem,
kteří pomáhají sami sobě.
Nemodlete se jen za všechno
k Bohu, protože
Bůh nám dal již náš
mozek a naše nástroje
jako ruce a nohy,
tak jich musíme využívat.
Neproste Boha
o každou maličkost.
Byl jeden muž,
který se stále modlil k Bohu,
aby vyhrál ve sportce,
protože
byl velice chudý, moc chudý.
Tak chudý,
že se modlil k Bohu:
„Prosím, ať vyhraji sportku,
jinak zemřu,
nemohu, nemohu dělat nic
jiného, nemám žádné vlohy,

abych si vydělal na živobytí.“
A modlil se tak a modlil
třicet let!
Nakonec toho měl dost
a řekl Bohu: „Bože!
To je naposledy,
co se k tobě modlím,
abych vyhrál sazkou.
Jestli mě tentokrát
nenecháš sazkou vyhrát,
opustím svoji víru!
Už ti nikdy nebudu věřit!
Nech mě být!“
Bůh tedy řekl: „Dobrá,
ty mě taky nech na pokoji!“
A muž řekl:
„Co myslíš tím, že tě mám
nechat nepokoji?“
Bůh řekl:
„Během těch třiceti let
se jenom modlíš
a mluvíš a mluvíš,
ale nikdy jsi
si sázkový tiket nekoupil!“
Jak? Jak bys chtěl vyhrát
bez sázkového tiketu?
Dobrá, meditujte.